

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 324/2019-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, Holíčska 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na vyjadrenie sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 CoPr 12/2016 z 27. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená písomným podaním doručeným

25. septembra 2019, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na vyjadrenie sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoPr 12/2016 z 27. septembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vedenom pred Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 Cpr 5/2013. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 10 Cpr 5/2013 z 10. mája 2016 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku súdu prvej inštancie sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že ho ako vecne správny potvrdil. Následne sťažovateľ podal aj dovolanie, ktoré bolo dovolacím súdom odmietnuté ako procesne neprípustné uznesením sp. zn. 3 Cdo 53/2018 z 21. marca 2019 (ďalej len „rozhodnutie o dovolaní“).

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje v prospech vecnej nesprávnosti napadnutého rozsudku krajského súdu. Krajskému súdu vyčíta nesprávnu aplikáciu noriem hmotného, ako aj procesného práva, pričom tvrdí, že napadnutý rozsudok je nespravodlivý. Namíeta, že krajský súd okamžité skončenie pracovného pomeru z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny považoval „za nadbytočný právny úkon“, čo Zákonník práce nepozná, pozná len platný a neplatný právny úkon.

4. Na základe uvedeného a sťažnostnej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] upravené čl. 46 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 Ústavy SR postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn.: 4 CoPr/12/2016 porušené boli.

2. Krajskému súdu v Bratislave nariaďuje zrušiť všetky rozsudky vydané v konaní č. k.: 10 Cpr/5/2013 ako nesúladne a v rozpore s príslušnými ustanoveniami OSP a CSP

a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ takisto z uvedených dôvodov navrhuje Ústavnému súdu SR aj zrušenie uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 03. 2019, č. k.: 3 Cdo 53/2018.

3. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie 5 000,00 € (slovom päťtisíc €), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia (nálezu).

4. JUDr. Erikovi Šabláturovi, advokátovi priznáva trovy konania / trovy právneho zastúpenia 361,50 €...“

5. Ústavný súd vzhľadom na nedostatky návrhu – petitu sťažnosti, ako aj absenciu argumentácie vo vzťahu k jednotlivým namietaným právam a nepriloženie kópie napadnutého rozsudku krajského súdu vyzval písomne 5. septembra 2019 právneho zástupcu sťažovateľa na odstránenie nedostatkov návrhu. Na výzvu reagoval právny zástupca sťažovateľa podaním doručeným 25. septembra 2019, v zmysle ktorého žiadal, aby ústavný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa týmto nálezom:

„1. Základné práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR s poukazom na článok 6 ods. 1 Dohovoru boli postupom Krajského súdu v BA v konaní č. k.: 4 CoPr/12/2016 porušené.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k.: 4 CoPr/12/2016-215 zo dňa 27. 09. 2017 sa ruší a vec vracia na súd prvého stupňa.

3. Body 3 a 4 uvádzané v sťažnosti zo dňa 05. 07. 2019 zostávajú bezo zmeny.“

II.

Relevantné ustanovenia právnych prepisov

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti a závery ústavného súdu

13. Ústavný súd musel v prvom rade, vzhľadom na doplnenie ústavnej sťažnosti, ustáliť predmet tohto konania, pričom dospel k záveru, že sťažovateľ upustil od namietania niektorých článkov ústavy, a naopak svoju sťažnosť rozšíril vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu o čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto ústavný súd predmet tohto konania ustálil tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

14. V súvislosti s rozšírením sťažnosti o namietaný článok 48 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že sťažnosť v tejto časti je oneskorene podaná.

15. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

16. Ústavný súd s poukazom na znenie ustanovenia § 124 zákona o ústavnom súde uvádza, že nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa ustanovenia § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty ani v minulosti ani teraz neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentná povaha ustanovenia § 124 zákona o ústavnom súde (predtým § 53 ods. 3, pozn.) neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

17. Ústavný súd konštatuje, že doplnenie pôvodnej sťažnosti (doručenej 15. júla 2019) o namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo ústavnému súdu doručené 25. septembra 2019, teda zjavne po uplynutí predpísanej zákonnej lehoty dvoch mesiacov (§ 124 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa presvedčenia sťažovateľa boli hmotnoprávne normy krajským súdom aplikované spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s ústavou, a preto je napadnuté rozhodnutie krajského súdu arbitrárne a právne neudržateľné.

19. Ústavný súd nepovažoval sťažnosť sťažovateľa za oneskorene podanú s poukazom na znenie poslednej vety § 124 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorej ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku, pretože

rozhodnutie o dovolaní vo veci sťažovateľa mu bolo doručené 21. mája 2019 a sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 15. júla 2019, teda v zákonnej lehote dvoch mesiacov.

20. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (obdobne napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

22. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú

skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

23. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd sa oboznámil s tou časťou odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

«... Ak teda daný pracovný pomer skončil dňa 30. 06. 2013, právny úkon okamžitého skončenia pracovného realizovaný dňa 08. 07. 2013 pomeru je nadbytočný. Nadbytočnosť mohla nastať ako dôsledok nesprávneho právneho názoru žalovaného ako zamestnávateľa o tom, že pracovný pomer žalobcu v danom čase trvá a je ho potrebné v dôsledku závažného porušenia pracovnej disciplíny ukončiť okamžite, tento jeho nesprávny právny názor a úkony s ním súvisiace však nemohli založiť pokračovanie pracovného pomeru skončeného predtým uplynutím doby, na ktorú bol uzatvorený, alebo založiť pracovný vzťah nový.

26. *Ako už uviedol odvolací súd v pôvodnom zrušujúcom uznesení v prípade žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru naliehavý právny záujem potrebné preukazovať nie je, nakoľko možnosť takejto žaloby vyplýva zo zákona (ust. § 77 Zákonníka práce, ďalej len „ZP“). V danom prípade však nastala situácia, že pracovný pomer skončil pred týmto právnym úkonom uplynutím doby. K právnemu úkonu okamžitého skončenia pracovného pomeru došlo teda v čase, keď vzťah strán sporu nebol pracovnoprávny, preto neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru nemožno posudzovať z hľadiska noriem Zákonníka práce, ale z hľadiska noriem a ustanovení*

Občianskeho zákonníka. Pre určenie neplatnosti určitého právneho úkonu podľa neho potom naliehavý právny záujem je potrebné preukazovať, pričom v danom prípade je potrebné konštatovať, že žalobca na požadovanom určení naliehavý právny záujem nemá, lebo aj určením neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru realizovaného žalovaným dňa 08. 07. 2013 by sa právne postavenie žalobcu a z tohto právneho postavenia vyplývajúce práva a povinnosti nezmenili, t. j. jeho pracovný pomer by sa nekonvalidoval (netrval by), nakoľko k jeho skončeniu došlo už dňa 30. 06. 2013 uplynutím doby. V pracovnom práve a vo vzťahoch pracovnoprávných sa naliehavý právny záujem predpokladá.

27. Odvolací argument žalobcu, že zamietnutím žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru súd prvej inštancie určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je platné, čo by bolo v rozpore so záverom o tom, že bolo realizované až po skončení pracovného pomeru uplynutím doby, odvolací súd vyhodnotil za nedôvodný, keďže k zamietnutiu žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru došlo z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení bez vecného prejednanja dôvodnosti tohto žalovaným realizovaného právneho úkonu.

28. Pokiaľ žalobca v rámci podaného odvolania argumentuje procesnými pochybeniami súdu prvej inštancie spočívajúcimi v nezákonnom vykonaní dokazovania listinami a nepokúsením sa o zmier medzi stranami sporu, odvolací súd uvádza, že v zmysle ust. § 212 ods. 3 OSP platného a účinného v čase začatia odvolacieho konania na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadal odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V danom prípade však i prípadná existencia vytykanej procesnej vady v konaní pred súdom prvej inštancie by za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci nemala, keď skutkový a právny záver o tom, že pracovný pomer v danom prípade skončil uplynutím doby dňa 30. 06. 2013 súd prvej inštancie založil na tom, že po tomto dni práve žalobca vo výkone práce nepokračoval a nedošlo tak k naplneniu skutkovej podstaty ust. § 71 ods. 2 ZP. Správnosť a zákonnosť procesného postupu súdu prvej inštancie v naznačenom smere preto odvolací súd nepreskúmaval, keď vytykaná procesná vada by nemala za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces ako zákonná podmienka pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1, písm. b/ CSP.»

24. Predmetné rozhodnutie krajského súdu (nadväzujúce na právny názor okresného súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

25. Ústavný súd z obsahu napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

26. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody napadnutého rozsudku krajského súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona písm. g) o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu